

Een blunder op nationale televisie

„Jij hebt morgen toch die kantonzitting?,” vraagt de persvoorlichter fijntjes.

Zijn toon bevalt me niet. Ik ruik onraad.

„Ja, hoezo?”

„Ik was vergeten te zeggen dat SBS 6 komt filmen voor hun nieuwe programma.”

Hmm, daar zit ik niet echt op te wachten.

„Word ik dan zelf ook gefilmd?” Het komt er wat gepikeerder uit dan gepland.

„Ja, dat is wel de bedoeling. Het wordt vast leuk. En de rechter heeft al toestemming verleend,” zegt hij op zo'n manier dat daarmee de kous af is.

Na een nacht waarin ik wat minder goed heb geslapen dan normaal, kom ik aan bij het kantongerecht. De busjes van de filmploeg zijn al gearriveerd. Jongens in zwarte kleding lopen af en aan. In de zittingzaal staan extra lampen opgesteld. Fijn. Zo kan heel tv-kijkend Nederland mijn wallen niet alleen in close-up, maar ook in het felle licht zien. Het scheelt overigens maar een haar of mijn tv-debuut gaat helemaal niet door omdat ik bijna mijn nek breek over grote trossen kabels.

„Ben je er klaar voor?,” vraagt de kantonrechter. Zo klaar als ik maar zijn kan om op nationale tv te komen terwijl ik dat niet wil, denk ik mokkend. Maar hardop zeg ik: „Ja hoor.” Mijn rustige toon staat in schril contrast met mijn gemoedstoestand.

„Als het rode lampje brandt, loopt de camera. Doet u gewoon wat u altijd doet. Dus niet recht in de camera kijken,” instrueert een van de men in black. Blijkbaar went alles want na een tijdje lijkt het een doodgewone zitting en ben ik zelfs bijna vergeten dat ik word gefilmd.

Tot het moment dat ik even niet oplet waardoor ik een vrijspraak krijg die ik misschien had kunnen voorkomen door tijdig de tenlastelegging te wijzigen. Ik word vuurrood. Dit is me nog nooit gebeurd. Gelukkig gaat het om een gering feit. Maar toch. Nu kan de hele natie hiervan meegenieten. Ik hoop vurig dat het eruit wordt geknipt. Zo niet, kan ik beter doen alsof er niks bijzonders is gebeurd. Ik moet ferme taal spreken.

„Ik beraad me op hoger beroep.” Het komt eruit met een piepstem.

Pascale Bruinen is officier van justitie in Maastricht.

pascale bruinen

De zombies

Halloween mag dan voorbij zijn, we zijn nog niet van de griezels af. De jongste hype: agressieve, menselijke, lopende lijken. Ja, gezellig, zombies!

Wie dacht dat we, nu Halloween voorbij is, voorlopig weer even verlost zouden zijn van allerlei griezels, vergist zich heerlijk. Een legertje levende doden is hier om voorlopig te blijven. Zombies grijpen de macht, zoals voor hen vampiers en weerwolven – en daarvoor weer tovenaarsleerlingen – de dienst uitmaakten.

Zombies zijn zo normaal geworden als reuzen, kabouters, engelen en vampiers. Klassieke titels worden verzombied (Jane Austens klassieker bijvoorbeeld kreeg een nieuw leven als *Pride and Prejudice and Zombies*) en zelfs in kinderboeken spelen zombies tegenwoordig een rol (*Bert en Bart en de zoen van de zombie*). Tijdens Halloween zijn de zombie-outfits niet aan te slepen: voorgescheurde kleding, liters toneelbloed en schmink in de kleur variant Color Cake Cadavre Grey. De succesvolle zombiestrip *The Walking Dead* van Robert Kirkman is intussen verscript tot een razend populaire tv-serie. Maar waar komen ze vandaan?

VOODOO

Een zombie is het ondoode lichaam van een mens, maar het kan ook een dier zijn: een levend wezen waaruit de geest is geweken en dat wordt bestuurd door een bovennatuurlijke macht. De Caribische folklore, waarin voodoo en zwarte magie een rol spelen en zombies onderdeel zijn van die religie, is de bakermat van het zombiefenomeen.

Deze zombie staat onder invloed van een meester, die het aftakelende, rottende lichaam als een soort werktuig annex moordwapen kan inzetten. Het gedrag van zombies wordt

